

Реферат на тему: "Біографія Степана Пушика"

Степан Пушик

РЕФЕРАТ

на тему:

"Біографія

"Степана Пушика"

СТЕПАН ПУШИК

Народився 26 січня 1944 р. в селянській родині. В тринадцять років залишився без батька з двома молодшими сестрами й братом. Освіту здобув у Вікторівській, Комарівській та Косівській школах, Тлумацького сільськогосподарському технікумі, Літературному інституті, в Москві; деякий час навчався в Івано-Франківському педагогічному інституті та докторантурі. Кандидат філологічних наук, професор; член Національної Спілки письменників та українського ПЕН-клубу, Наукового Товариства імені Тараса Шевченка, інших наукових і громадських організацій. Поет, прозаїк, публіцист, драматург, літературознавець, фольклорист, громадсько-політичний діяч. Працював економістом, журналістом, очолював раду клубу творчої інтелігенції, був головою підкомісії Верховної Ради України, доцентом Івано-Франківської медичної академії та Київського університету імені Т.Шевченка, професором Прикарпатського університету імені В.Стефаника. Ухвалював, як депутат і член Народної Ради, Декларацію про суверенітет України, Постанову й Акт про незалежність України. Нагороджений орденом. Лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, премії імені Василя Стефаника, Павла Чубинського, Мирослава Сірчана, Олександра Копиленка, конкурсів, зокрема на кращу пісню ХХ століття. У числі депутатів Верховної Ради був кандидатом на здобуття Нобелівської премії Миру за 2000-ий рік.

За творчу, громадську й політичну діяльність не раз піддавався різкій критиці компартійних лідерів, був звільнений з роботи, працівники КДБ зробили негласний обшук у помешканні письменника.

Степан Пушик писати й збирати фольклор почав ще в шкільні роки, друкувався – з весни 1959-го. Автор поетичних збірок: "Молоді громи", "Золотий Тік", "Писаний Камінь", "Задума гір", "Луни", "Галич", "Заплаканий камінь"; вибраного – "Хмаролом", збірки пісень "Співають гори" та буклетів; "Любисток", "Над горою місяць повен", а також книжок дитячих віршів: "Маленьке шпаченя", "Золотий човник".

Має багатотомне зібрання записів фольклору. Окремими виданнями вийшли: "Чарівне горнятко", "Казки Підгір'я", "Золота вежа", "Срібні воли", "Українські тости" колективні збірники. Тривалий час працює над дослідженнями, перекладами "Слова о полку Ігоревім" та "Моління Даниїла Заточника", автор дослідження про українську міфологію – "Бусова книга", Новаторськими були його романи "Страж-гора", "Галицька

брама", книжки повістей та оповідань "Перо Золотого Птаха", "Ключ -зілля". Він автор наукових праці, публіцистичних книжок, текстів до подарункових фотоальбомів, есоїв: "Славетний предок Кобзаря", "Великдень нашого держави", статей. Виступає як перекладач, упорядник збірок. Твори С. Пушика перекладені на російську, англійську, непальську, іспанську, італійську, білоруську, узбецьку, киргизьку, литовську, румунську, молдавську, польську. Багато віршів стали відомими піснями.

Поріг третього тисячоліття автор переступив з книжками "Ватра на Чорній горі", "Славетний предок Кобзаря".

ЛЕГЕНДА

І є на планеті помічені Богом місця
Там може зівати байдужо хіба безголович,
А в справжніх людей тут прискорено б'ються серця,
Ти хочеш віків таїну приловити й ніколи не вловиш.
Тут думу глибоку несе поміж кручі Дністер.
А, може, що й камінь на кручі повитий думками?
Де Сонце - у золоті Велет виходить на верх
І небо блакитне над світом тримає руками.
А Місяць з Чумаського Шляху змитає іржу,
І чути між зорями грім, чи Всевишнього кроки.
А там, коло церкви. Опівночі коні іржуть
Під дубом, що має не менше, як тисячу років.
З цієї гори аж на третю стрибають вітри,
Де сплаено город Батиєм, де тисячі вбито.
Там княжа дружина спить з кіньми у лоні гори,
І має військових хлопчина малий розбудити.
У ріднім краю він наслухавсь й насидівся див.
Що завтра гряде? Що іще в нашім краї чувати?
Та, може, хлопчина тих воїв уже розбудив?
Гей коні готові! Їх треба раз-два підкувати!

29.04.1997

МОСКВА

Червона осінь
І Москва червона,
Червоні мури
І багрець - гаї,
Москва тепер така,
Як Антігона.
Тут Передекіно
Й Останкіно її,
В лісах змарновані
Латі мої.

Москва із п'яними,
Та пильними очима.
Ні, щось вона мене така навчила!
Слідами Пушкіна і Пушик находивсь,
І заново на світ цей народивсь.
Так, тут мене навчили не зітхати –
Себе й народ свій знати, шанувати
І щебетати не в чужому пір'ї.
Москва сльозам не вірить,
Пісні – вірить.
І зрозуміло
Без повчальних слів:
Шанує українців –
Не хохлів!
13.10.1996 – 25.03.2001
Москва – Івано-Франківськ